

ΜΑΪΟΥ 6.

ΣΟΦΙΑ ΟΣΙΑ ΚΛΕΙΣΟΥΡΑΣ

ΒΙΟΣ

(Χ. Μπούσια)

Ὁ μέγας Ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν Παῦλος διακηρύττει: Τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεός, ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνη (Α΄ Κοριν. Α΄ 27). Μιὰ τέτοια μωρή, τὴν ἀσκήτρια Σοφία, ἐξέλεξε ὁ Θεός καὶ στίς ἡμέρες μας, γιὰ νὰ σοφίσει τοὺς κατόχους τῆς σοφίας τοῦ κόσμου, ἀλλὰ μακρὰ νυχτωμένους ἀπὸ τὴν σοφία τοῦ Θεοῦ.

Ἡ Γερόντισσα Σοφία, μὲ τὴν ἐπιδεικνύμενη σαλότητα στοὺς τρόπους της ἢ κατὰ Χριστὸν μωρία, ἀποτελεῖ στὴν σύγχρονη ἐποχὴ μας, ὅπου ὁ κόσμος εἶναι ἤδη κορεσμένος ἀπὸ γνῶσεις ἐπιστημονικῆς καὶ ἀνθρώπινης σοφίας, τὸ συγκλονιστικώτερο φαινόμενο τῆς ὑπερβάσεως τῆς ἐν Χριστῷ καινῆς ζωῆς, τῆς ἀκρότητας τοῦ θείου ἔρωτος. Μὲ τὴν θεαυγὴ πολιτεία της, ἀλλὰ καὶ τὶς πράξεις της, ποὺ πολλές φορὲς προκαλοῦσαν τὸ κοινὸ συναίσθημα, διαμνηθεῖ στὸν κόσμο τὴν ματαιότητα τῶν ὑλικῶν ἀπολαύσεων καὶ τὸν προσανατολισμὸ τῶν ἀνθρώπων στὰ ἄϋλα καὶ αἰεὶ διαμένοντα. Ὅπως οἱ παλαιοὶ κατὰ Χριστὸν σαλοὶ, ἡ Σοφία μὲ τὴν συμπεριφορὰ της, ἐνέπαιζε τὶς ἀνέσεις καὶ τὴν τρυφηλότητα τοῦ κόσμου, χωρὶς νὰ τὴν ἐνδιαφέρει ἂν καὶ ἡ ἴδια ἐμπαίζονταν ἀπὸ τὸν κόσμο. Ζοῦσε κοντὰ στοὺς ἀπλοὺς καὶ ἀμαρτωλοὺς συνανθρώπους μας, τοὺς ὁποίους ὑπερμέτρως ἀγαποῦσε, ἂν καὶ ἀσκήτρια σὲ ἀπόμερο μοναστήρι, γιὰ νὰ καλύψει μὲ τὴν προσευχὴ τῆς τὴν ἀμαρτία καὶ νὰ ἐλκύσει τοὺς ἀμαρτωλοὺς πρὸς τὴν χάρη τοῦ Θεοῦ. Ἀκολουθοῦσε κατὰ γράμμα τὰ λόγια τῶν Πατέρων, ποὺ μᾶς προτρέπουν νὰ μισοῦμε τὴν ἀμαρτία, ἀλλὰ νὰ ἀγαποῦμε τοὺς ἀμαρτωλοὺς. Ὁ ἰδιόμορφος τρόπος τῆς ἀσκήσεώς της ἀποτελεῖ μοναδικὴ περίπτωση ἀγάπης Θεοῦ καὶ ἀπαιτεῖ ἰσχυρὸ χαρακτῆρα, ἀνδρικό φρόνημα, ποὺ δὲν ταυριάζει στὴν γυναικεία φύση, καὶ ἔντονη τὴν παρουσία τοῦ Παρακλήτου Πνεύματος, ποὺ πάντοτε ἀναπληροῖ τὰ ἐλλείποντα.

Ὑψηλὸ ἀνάστημα πνευματικῆς τελειώσεως καὶ ἀγιότητος ἡ ἀσκήτρια τῆς Κλεισούρας Σοφία, προβάλλει μπροστὰ μας γιὰ νὰ μᾶς δείξει τὸν πολικὸ ἀστέρα τῆς σωτηρίας μέσα ἀπὸ τὴν ἀκραϊνῆ διαγωγὴ, καὶ τὴν διπλῆ ἀγάπη, πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν ἕγγιστα. Ἡ Γερόντισσα Σοφία, ταπείνωσε τὸν ἑαυτὸ της μὲ τὴν νυχθήμερη ἄσκησι καὶ τὴν σκληραγωγία, γιὰ νὰ ὑψωθεῖ στὰ μάτια τοῦ οὐρανοῦ Νυμφίου της καὶ νὰ λάβει ἀπὸ Αὐτὸν τὸ Βραβεῖον τῆς ἄνω κλήσεως. Δόξασε τὸν Θεὸ μὲ τὴν ἀγιαστικὴ της πορεία καὶ ἀντιδοξάσθηκε ἀπὸ Αὐτόν, μὲ τὴν χάρη ποὺ ἔλαβε νὰ πρεσβεύει γιὰ ὅλους τοὺς σύγχρονους ἀγωνιστές, τοὺς μαχητὲς τῆς εὐσεβείας καὶ τῆς πατρώας παραδόσεως.

Ἡ ἰσάγγελη ζωὴ της, τῆς χάριζε τὰ προνόμια τοῦ Παραδείσου. Ζοῦσε στὴν Κλεισούρα τὴν προπρωτικὴ κατάστασι τῶν πρωτοπλάστων, συναγελάζουσα μὲ ἄρκοῦδες, φίδια, θηρία τοῦ δάσους καὶ ὄρνεα τοῦ οὐρανοῦ, τὰ ὁποῖα εἶχαν οἰκειότητα μαζί της, ἦσαν φίλοι της, ἦσαν ὅπως ἔλεγε, τῆς Παναγίας. Δὲν ζητοῦσε ὑλικά ἀγαθὰ ἀπὸ τὸν προνοητὴ Κύριο, Αὐτὸν ποὺ τρέφει τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ. Ἦταν ὡς ἐκ τούτου καὶ αἰσθανόταν πλοῦσια, ἀφοῦ εἶχε μηδενικὲς ἐπιθυμίες. Εἶχε ὑπερβεῖ τὸν πόθο τῶν ὑλικῶν καὶ πρόσκαιρων, τῶν φθαρτῶν καὶ ρεόντων καὶ ἐπιζητοῦσε τὰ διαμένοντα στοὺς αἰῶνες.

Ἡ ἄκακη καὶ ἀψευγάδιαστη Γερόντισσα Σοφία, ἦταν φοβερὰ λιτοδίαιτη καὶ πάντα στὴν ἐμφάνιση ἀτημέλητη. Φοροῦσε καὶ στὸν βαρὺ χειμῶνα ἓνα λεπτὸ μαῦρο ράσο ποὺ φέγγιζε ἀπὸ τὸ πολυχρόνιο φόρεμα καὶ ἄφηνε νὰ διακρίνει κανεὶς τὰ κοκκαλάκια της. Ταλαιπωροῦσε τὴν σάρκα της καὶ δὲν πρόσεχε τὸν ἑαυτὸ της, ποὺ παρὰ τὴν ἀπλυσία μοσχοβολοῦσε. Τὸ βλέμμα της ἦταν εἰρηνικό. Ἡ λέξη ποὺ βρισκόταν στὰ χεῖλη της συνεχῶς ἦταν: Μετανοεῖτε. Ὅταν πολλές φορές ἀποκάλυπτε κάτι φοβερό, σκέπαζε τὸ χάρισμά της μὲ μιὰ ἐπίπλαστη σαλότητα. Δὲν ξεχώριζε πλούσιο ἀπὸ φτωχό. Δὲν εἶχε ἀνθρωπαρέσκεια. Ἐδειχνε βαθειὰ ἀγάπη σὲ ὅλους.

Μὲ τὴν Παναγία καὶ τοὺς Ἁγίους μιλοῦσε σὰν φίλος πρὸς φίλο. Ἡ Παναγία τὴν βοήθησε κάποτε σὲ ἐπὶ κλήσῃ της γιὰ σβήσιμο φωτιᾶς. Ὁ Ἅγιος Γεώργιος πολλές φορές κατέβαινε καὶ τὴν βοηθοῦσε. Ἀπὸ τότε ποὺ ἔσωσε τὸ χωριὸ της στὸν Πόντο ἀπὸ τοὺς Τσέτες. Ὁ Ἅγιος Μηνᾶς μὲ τὸ ἄλογό του καὶ ὁ Προφήτης Ἠλίας μὲ τὸ ἄρμα του πολλές φορές τὴν συντρόφευαν.

Ἄπειρο κόσμος εὐεργέτησε ἡ Σοφία μὲ κάθε τρόπο. Μόνο ὁ Θεὸς γνωρίζει καὶ αὐτοί. Στὶς ἀσθένειές τους οἱ κάτοικοι τῶν περιοχῶν γύρω τῆς Κλεισούρας κατέφευγαν στὴν Παναγιά, καὶ στὴν Γερόντισσα. Καὶ ἐκεῖνες, τοὺς θεράπευαν.

Ἀναχώρησε ἀπὸ αὐτὸν τὸν κόσμο στὶς 6 Μαΐου τοῦ 1974. Σὲ ὅσους τὴν ἐπισκέπτονταν ἐκεῖνες τὶς μέρες, προέλεγε τὴν ἀναχώρησή της ἀλλὰ προφητικὰ συμπλήρωνε ὅτι σύντομα μεγάλο κακὸ θὰ βρεῖ τὴν πατρίδα. Ἐννοοῦσε, ὅπως συνέβη μετὰ ἀπὸ μερικὸς μῆνες, τὴν ἐπέμβαση τῶν ὀρδῶν τοῦ Ἀττίλα στὴν Κύπρο.

Ἔλεγε:

Τὰ μάτια νὰ βλέπουν καὶ νὰ μὴν βλέπουν. Τὰ αὐτιά νὰ ἀκοῦν καὶ νὰ μὴν ἀκοῦν. Τὸ στόμα νὰ μὴν βλασφημεῖ. Κλειδὶ στό στόμα. Νὰ μὴν μεταφέρετε λόγια ἀπὸ τὸν ἕναν στὸν ἄλλο. Νὰ ἔχετε γιὰ ὅλους ἀγάπη. Νὰ σκεπάζετε, γιὰ νὰ σᾶς σκεπάζει ὁ Θεός. Πολλὰν ὑπομονὴν νὰ κάμετε, πολλὰν ὑπομονὴν.

Σημείωσις διαχειριστοῦ ιστολογίου: Ἀπλῶς υπενθυμίζω ὅτι ὅπως καὶ οἱ περισσότεροι Ἅγιοι καὶ Ὅσιοι τοῦ 20οῦ αἰῶνα, ἦταν ἀγράμματη καὶ πρόσφυγας. Κάτι θέλει νὰ μας διδάξει αὐτό. Ὅτι ὅσο ἔχουμε ἐγωῖσμό, δὲν ἀγιάζουμε.